

Dansk Kennel Klubs magasin for hundeejere

109.
ÅRGANG
NR. 12
DECEMBER
1999

HUNDEN

HVORDAN FÅR MAN VERDENS BEDSTE HUND...?

Tjahh ... det er jo nok et svært spørgsmål at besvare. Nogle mennesker køber en hund uden at have undersøgt noget som helst og - viser det sig senere - har været hamrende heldige med det. Andre har været lige så heldige med impuls køb via aviser eller endda markeder, så der er såmænd masser af muligheder, nogle endda for nemme, hvis man har til hensigt at anskaffe sig en hund. Det er jo bare dejligt, når det så svarer til de forventninger, som man måske havde - hvis man da kan tale om forventninger, når man i forvejen ikke ved, hvad man går efter ...? Der er i allerhøjeste grad også en større risiko forbundet med det ... man var måske ikke lige opmærksom på, at netop den hund som man anskaffede sig, havde for vane at opføre sig lige netop på den måde, som så hen ad vejen viser sig at være ... åååååh så irriterende ...

Kan hunden gøre for det? Næ, den teer sig måske ganske naturligt og med de karaktertræk, som den specifikke race nu engang har og vel og

så genetisk må formodes at få, ikke sandt?

Skulle vi igen have hund - og skulle det være en anden race end en sankt bernhardshund - skulle det være gennemtænkt. Der skulle ingen slinger være i valsen - no way!

Efter personligt i mange år at have haft store, pragtfulde, velopdragne, godmodige sankt bernhardere lakkede det mod enden med denne race for mit vedkommende, da børnene begyndte at komme. Det gik fint med et barn, det gik fornuftigt med to børn - men da så lille Caroline kom vil verden som det tredje barn, stod glæden ikke længere mål med det arbejde, der uvægerligt var forbundet med disse store hunde - rengøring, rengøring og atter rengøring for slet ikke at tale om den dårlige samvittighed over, at man ikke længere følte, at man gjorde nok for den store hund, der jo ikke selv kunne gøre for det ... jeg havde store trængsler om min store hunds videre skæbne, men da den blev syg og ikke kunne helbredes, gav resultatet sig selv ...

Da Caroline efterhånden var blevet nogle år, begyndte det igen at rykke ... yes, yes, yes, vi måtte have en hund igen, men intet skulle overlades til tilfældighederne. Tiden blev brugt flittigt til at besøge udstillinger, læse bøger om diverse racer, tale med klogere folk end een selv - dem er der faktisk ikke så få af - og det skulle jo så gerne kulminere i valget af en race, der bare passede til familien, som den nu så ud ... altså med tre børn. Der var et helt og aldeles ufravigeligt kriterium fra min side ... ikke flere hundehår, jeg gad simpelthen ikke fylde den ene Føtex-pose op efter den anden med hundehår ... Ordning muss sein ... slut, prut, finale.

Men hvad gør man så - og hvordan finder man så frem til HUNDEN? Der var jo ikke "bare tale om en hund", næ, der var her tale om et fremtidigt medlem af familien, som man gerne skulle have glæde af i rigtig mange år ... altså ikke noget med forhastede beslutninger, ikke noget impulsivitet - No, dear Watson, vi skulle på detektivarbejde - nemmerlig, det var lige det, vi skulle ... !

Jeg tog på hundeudstilling og her vrimlede det med hunde - det gør der jo som regel - og de var at finde i alle mulige afskygninger. Fælles for dem alle var dog, at de alle havde fire poter ... pudsigt nok ... ellers var de jo utroligt forskellige af både udseende, temperament, størrelse osv osv ... tjahh, det ville såmænd nok blive svært, dette her ... men hva', jeg kunne måske få mig en hårløs, kinesisk hund? Jeg gik hen til pølsevognen, alt imens jeg grublede og grublede ... og smaskede lige en hot dog i mig, der jo også var en slags hund, mens min dumme vestjyske hjerne arbejdede på højtryk.

I tiden der fulgte, besøgte jeg flere udstillinger - ud fra udelukkelsesmetoden kom jeg efterhånden ned på et overskueligt antal racer, som der kunne blive tale om! Nu er jeg jo fra naturens side en ganske stille, rolig, flegmatisk og generet mand, der nær-

mest selvdsløst kryber langs hallernes paneler .. sådan da .. men jeg kom da i snak med nogle hundeejere samt opdrættere, der alle - selvfølgelig - brugte alle superlativerne om deres respektive hunderacer og sådan skal det da også være. Men nixen-bixen ... jeg kunne stadigvæk ikke finde DET, jeg søgte ... jeg var lidt perplex, hvorfor var der ingen racer, der netop havde DET, som jeg søgte?

Tiden gik ... jeg var nu på besøg i Kolding til en udstilling ... og da jeg skulle ind ad døren, stod der en dame lige der ... med sin hund, "Hali-hallo, den ser da ikke så ringe ud", mumlede jeg for mig selv, mens jeg tromlede folkemængden og fulgte efter hende ... altså efter hunden, for lige at sætte det på plads. Ejeren var da godt nok en kjøvenhavner .. kunne jeg da lige høre - jeg er nemlig ikke ret dum og jeg turde da også lige få et par ord med hende, ja, jeg gjorde så. Godt nok med nedbøjet hoved, men alligevel ... men det var nu ærligt talt også mest hunden, jeg var interesseret i - næ, den var slet ikke så ringe endda og jeg noterede mig bag øret både navnet på ejeren og hunden ... I ved, bare sååå'n helt diskret. På vejen hjem jublede jeg i mit stille sind - jeg havde tilsyneladende fundet DET, som jeg i nu flere år havde eftersøgt. Men jeg skulle da lige klappe hesten ... der var stadigvæk tre-fire hunderacer, som var inde og vende i hovedet!

Efterhånden følte jeg, at Lise Lotte fra DKK da bare kunne komme an - altså til en prøve om hundekunnen. På dette stadium begyndte jeg jo at betragte mig selv som en slags hundekspert - gurun fra Esbjerg - der bare kunne det der ... hold da op, hvor var jeg ved at være smadderklog ... det var da helt vildt.

Next step ... udstilling igen. Denne gang var familien med og vi koncentrerede os nu udelukkende om de få racer, som jeg havde fundet frem til - disse var nu, efterhånden, reduceret ned til endnu færre racer og jeg havde da også en fornemmelse af, hvad vi ultimativt ville ende med at få ... I ved ... hunden ... damen i døråbningen ...

På denne udstilling skete det så. Der skete det, at vi stødte på han-hunden Alex ... og den havde DET. Nu var sagen da helt kringselig! Racen som sådan havde jeg fundet frem til efter flere besøg rundt omkring i jylland - det pudsige var, at hver gang jeg gik hen til "min race" på diverse udstillinger, ja, så var der altid én af de udstillede hunde, der specielt apellerede til mig - dens væsen, temperament, i det hele taget hele dens harmoniske væremåde samt udse-

ende. Det var utroligt påfaldende, at flere af "mine hunde", kunne føres tilbage til et bestemt sted ... og på denne udstilling var det altså Alex.

Eftersom hele familien var faldet pladask for denne Aalborghund, måtte vi helt og aldeles overgive os ... vi måtte kort og godt bare kapitulere. Den var da bare så hamrende lækker, den knægt! Jeg var glad ... vi havde fundet racen, vi havde fundet de aner, som vi søgte. Vi havde langt om længe fundet DET! Yep - vi havde nemlig fundet DET, som jeg i flere år havde eftersøgt ... og den røde tråd førte igen tilbage til den dame, som jeg nær var stødt ind i på en tidligere udstilling i døråbningen ... Ak ja, hvad man dog kan komme ud for i en døråbning ...! Vi måtte altså nu have en Alex i feminin udgave ... bare det nu ikke blev en Alexis ...

I familien talte vi det hele igennem - de var jo lige så begejstrede for Alex, som jeg havde været. Spørgsmålet var nu mere, om Caroline på tre år var for lille og om vi derfor skulle vente yderligere et år, eller om vi mente, at vi overfor opdrætteren - men så sandelig også over for den lille hund - kunne forsøre, at få en bette tøs hjem til det vestjyske ...? Vi betragtede nu Caroline mere intenst, når hun legede med hunde generelt

- og vi mente godt, at vi kunne håndtere det. Så var det sat på plads - BASTA!

Se ... nu regner man bare med, at man kan ringe op ... og vupti ... så har man en vuffi - jeg blev da slemst klogere! Jeg blev spurgt ud om dette og hint og blev gjort opmærksom på, at der altså i givet fald også var en del ventetid at påregne! En del wha'ba' ...? Nå ja ... så skidt da! Men er vel en sindig og tålmodig jydeltamp!

Vi ventede ... og vi ventede.

Langt om længe kom der et sødt kort: "Kære Claus ..." - halleluja, jeg måtte da have duftet godt der i døråbningen, tænkte jeg selvindbildsk, pudse mine fjer, trak maven ind og bankede min overkrop på plads - alt imens jeg læste videre ... "Vi kan nu med glæde meddele, at vi venter hvalpe primo marts 97" ... fortsatte opdrætteren! Jamen, Jøsses Kineser ... jeg begyndte allerede at glæde mig, det lød da vildt godt ... vi kunne se frem til snart at få en vuffi i huset igen ... hvis og hvis ...

Hvalpene kom til verden d. 8/3-97 og da vi samtidig hen ad vejen slap gennem "nåleøjet" hos opdrætteren, fik jeg lov til at bestille en tæve ... jeg er absolut kun til piger, skal jeg parentetisk lige her bemærke. Der fulgte nu nogle spændende uger ... ja, næsten måneder ... og jeg fik hvalpen kigget godt igennem, sådan en bette vuffi ville jo være af en helt anden størrelse end de hunde, vi før havde haft i haven - altså måtte jeg sørge for, at "lukke helt af" - yep! Vi skulle ikke risikere noget som helst ... skulle vuffi gå hen og dø, skulle det da være af kærlighed, ikke noget med, at een eller anden båtække skulle komme drønende i bedste James Bond stil ude på vejen og køre lille vuffi over, bare fordi haven ikke var heget ordentligt ind. Og så alligevel ... James Bond eller ej ... jeg ville nok myrde ham alligevel, hvis han gjorde vuffi noget. Nemmerlig! Her i det vilde vesten er der ikke så meget ævl og bævl - kontant afregning kan man da forholde sig til ...

Tiden nærmede sig - men tiden gik langsomt og ungerne var utålmodige. I ny og næ ringede jeg til opdrætteren for lige at forvisse mig om, at tøs'en nu også havde det godt. Det havde den! I denne ventetid fik vi lavet nogle husregler ... der skulle ikke slæbes 12.431 bekendte ind for at kigge på vuffi ... den skulle have fred og ro - hundehvalpe har det jo med at sove 16-18 timer i døgnet - tingene blev gerne diskuteret ... og ellers blev der jo i tvivlstilfælde afholdt en afstemning på demokratisk vis ... jeg havde en stemme, fru'en var måske ikke hjemme og var derfor ikke stemmeberettiget og børne-

ne vidste ikke rigtigt hvad det var ... så på demokratisk vis vandt jeg gerne med en stemme mod nul og så var det jo gerne afgjort.

Laaaangt om længe var vi nu kommet afsted til Staden! Vi skulle nemlig på weekend ... bo på hotel ... besøge Tivoli ... Zoologisk Have ... Planetariet og så - som en kulmination på turen og flere måneders venten - hente vores hund. Man kunne ikke just påstå, at vi ikke havde undersøgt sagen til bunds - ud fra de kriterier, vi nu stillede. Vi havde meget energisk fundet frem til en opdrætter, hvis hund havde DET, som vi godt kunne li'. Mere kunne vi ikke gøre - resten ville så være et spørgsmål om held eller uheld, men det var jeg nu ikke bange for ...

Jeg havde glemt mit kompas og der er altså tre-fire flere veje i København end her i det vestjyske - og måske også en bil eller to flere - så jeg havde mit hyr med at finde rundt. En af mine kjøbenhavnervenner ringede tilfældigvis til mig over mobilen og jeg kunne ligefrem forestille mig hans skæve grin, da jeg sagde, at jeg da vist ikke rigtigt vidste, hvor jeg befandt mig henne ...! De er nu hurtige, de der kjøbenhavnere ... han svarede mig blot meget konstant, at jeg skulle finde nærmeste badeanstalt ... og få vasket det værste "jydelfort" af mig og så pænt spørge om vej. Jeg trak på smilebåndet - men jeg var da ligeglad, for jeg skulle nemlig hente HUNDEN, min hund ... som vi alle i familien havde ventet så længe på.

Dér var hun så, tøsen ... dér, lige præcis dér, var det kommende familiemedlem. Hvor var hun da lækker ... hvor var hun da sød, den lille pige. Pige? Ja, det hedder Chica på spansk, så det hedder hun altså!

Vi tog afsked med den kompetente og flinke opdrætter og satte kursen stik vest.

Hjem til Esbjerg.

Hjem med vores hund - en irish soft coated wheaten terrier.

Hjem med HUNDEN, der havde DET!

At få Chica har hele vejen igennem været en stor fornøjelse - hvorfor mon det ikke er gået op for flere mennesker, at der findes denne slags hunde? Jamen, man vil måske gerne have en hund, slår op i avisen - eller hvad ved jeg - og ser der alle de racer, som "man" kender. Hvor er det da synd, at ikke flere mennesker kender til denne race - men okay, hvad jeg gjorde mig af iagttagelser, og hvad jeg undersøgte på daværende tidspunkt, kan måske også forekomme overdrevent. Eller kan det? Det kommer vel i sidste ende an på anskuelsesvinkelen ... jeg ville bare ha-

ve noget så beskedent som verdens bedste hund og det krævede altså, at tingene blev undersøgt til bunds - og det blev de, som jeg var inde på i det seneste nummer af bladet! Og hvad fik jeg? Jeg fik såmænd det, jeg ville have, nemlig rig - Chica, verdens bedste hund!

Lige fra første dag stortrivedes hun - og lige fra første dag var hun gode venner med "Stampe" ... og er det i øvrigt stadigvæk. Parentetisk skal det lige bemærkes, at Stampe er vores store datters mini-vædder, som man nu kalder den slags kaniner. De er bare verdens bedste venner ... og Chica står da gerne ved buret og kan ikke forstå, hvorfor Stampe ikke bare lige kommer ud og leger hver gang, alt imens de står der på hver sin side af kaninhegnet, snude mod snude. Næ, ikke noget med forloren hare ... her taler vi om den virkelige vare, yep ... og når de leger, så leger de! Det er da hamrende godt, at Chica ikke bliver brugt som jagthund

... det ville da være noget kønt rod ... med alle de kaniner, der ville blive helt snasket til at Chica's væde turbobugter, der ikke indgyder den helt store respekt. Næ ... det er vist godt, at hun bare er blevet til en familiehund ...

Efter at have fået den første obligatoriske vaccination, var hun så klar til at møde verden. Vi tog til hvalpetræning, som vi har været med de andre hunde også, og halli-hallo hvor hun da hyggede sig ... hvor har de da godt af det, sådanne nogle små hvalpe. De møder på et tidligt stadium andre hunde, de får rørt sig, de finder ud af, at ikke alle hunde er ens og sidst - men ikke mindst - leger man noget opdragelse ind i dem. Her bliver kimen lagt til en forhåbentlig velopdragen, social og velfungerende hund og båndet mellem fører og hund bliver stærk - jeg har aldrig deltaget i konkurrencer med mine hunde, selvom jeg har gået til hundetræning i mange år, jeg vil bare have en glad, harmonisk og tilfreds hund. Yep ... sådan er det bare! Min erfaring siger mig, at den tid man ofrer på lidt træning, simpelthen kommer tilfaldt igen. Denne gang var der bare lige en lille bitte forskel - det var nemlig ikke mig, der skulle gå til træning med Chica. Næ, denne gang var det min store datter, Charlotte, der skulle være The Boss! Og Chica, som min nabo konsekvent kaldte for en batteridrevet bamse, skulle være eleven!

Charlotte og Chica gik på med krum hals - mit største problem var at tie stille; at bryde for meget ind og irretesætte ville gøre Charlotte usikker ... med mindre hun selv rådførte sig hos mig, skulle hun selv køre showet og det klarede hun da kanongodt. At se sådan en bette tøs på ni år sammen med en lille irish, der mest af alt lignede noget, der var trukket op af en kloak og kørt igennem en videmaskine ... det var da et syn for guderne. Især når Chica drillede min temperamentsfulde datter ... milde Moses da! Jeg stod bare dér med lukkede øjne og krummede tæer, mens jeg i ny og næ hørte et "bump", der lød, som når noget faldt til jorden - når jeg så forsigtigt åbnede øjnene, kunne jeg se, at der lå dode fugle omkring mig ... det var da godt nok helt vildt, at en kommando kunne komme op på 325 db i lydstyrke ... jamen, de stakkels fugles trommehinder kunne simpelthen ikke holde til det og de drattede ned fra grenene ... de overlevende var så fornuftige at flyve væk ...! Smarte fugle på disse kanter, nemlig!

Vi havde mange og hyggelige stunder på træningspladsen - ret hurtigt endda blev Chica meget god

til at lystre og jeg så da heller ikke hverken flere døde eller gispende fugle ligge og flyde på træningspladsen, det ser nu også så sjusket ud! Sådan en lille kæk og hurtig hund som Chica, mente Charlotte, burde da være god til agility ... så da Chica var gammel nok til dette, begyndte vi så på agility - tempoet passede nok også bedre til Charlotte og Chica - yep! Jeg kunne nemlig godt huske en Disneyfilm med Fedtmule, som jeg så en gang ... og begyndte i mit stille sind at drage nogle paralleler til mig selv ... bare tanken om det ene ben på den ene side af en forhindring og det andet ben på den anden side ... med en hund foran sig i fuld firspiring ... uhadada ... bare tanken ...! Så jeg synes da også, at det var helt i orden, at det var de to, der skulle gå til agility - så kunne jeg jo altid holde øje med, hvor fuglene befandt sig ... bare sååårrrrr ... for lige at give dem en advarsel, hvis der var optræk til noget. Der var der nu ikke og efterhånden kunne jeg - sammen med mine nu kvidrende venner oppe i træerne - bare stå og nyde samværet mellem de to, der simpelthen bare forgædede hinanden: Charlotte og Chica. Altså ... de to ... jamen, Charlotte kan ikke en gang gå i seng om aftenen, uden at følgesvend Chica er ved hendes side ... og helst under dynen ... og aller, aller helst dele hovedpude ... I ved, sååå'n liggende snude mod

næse ... de har da et helt fantastisk forhold ... jamen, mennesker ... det er da helt vildt! Havde Chica levet i Amerika i 1492 sammen med indianerne, havde hun helt sikkert heddet noget så smukt som "hunden-med-dens-slaskende-våde-tunge-og-den-altid-logrende-hale" - men hva', nu bor hun jo blot i Esbjerg, hvor vi ikke har så mange indianere fisende omkring, så vi kalder hende bare Chica.

Vores hund Chica er en rigtig familiehund - og det var i allerhøjeste grad også det, som vi søgte ... og fik! Der er tre børn i familien og jo flere børn, der er omkring Chica, jo bedre og sjovere har hun det. Det sker jo tit, at børnene har kammerater med hjemme ... og hold da op, hvor de har det sjovt sammen med Chica, der hele tiden vil være med, hvor der sker noget. Spiller de bold, er hun med - kører de på rulleskøjter, er hun med, dog har hun endnu ikke fået skøjter på selv ... men hva', det bliver vel det næste. Hun er en utrolig harmonisk og velfalanceret hund, der hele tiden logrer med halen - og Charlotte er meget stolt af sin hund, der af og til bliver afleveret på skolen, hvor Charlotte går. Charlotte vil helst ikke køres hjem fra skole ... næ, næ ... hun ser hellere, at vi afleverer Chica på skolen for derefter selv at gå hjem ... med sin hund ... se, det er hygge!

Udstilling ... det er altså ikke lige

mig! Da Chica var ganske ung, prøvede vi det ... uden at heste de store frugter. Men det var altså også lidt selvforskyldt - vi var blevet advaret om, at det ikke var "den rigtige udstilling" for os, da vi havde en "type", som den specifikke dommer ikke var helt vild med. Nå ja ... and so what ... jeg tog afsted alligevel, men blev hurtigt klar over, at de velmenende mennesker, der havde fortalt mig det, havde ret. Jeg var den eneste til stede med den "type" ... de andre, der havde den "type", var der kun som tilskuere og altså uden hund. De vidste jo på forhånd, at de ikke havde noget at gøre på denne dag og havde så - sikkert belært af erfaring - ladet hunden blive hjemme. Klogt nok. Bøv ... men nu var jeg her altså bare ... nå! Jeg samlede mit udasende og trætte irish tæppe op fra gulvet - det var jo mange timer siden, vi var ankommet - og gjorde mig klar til at gøre min yndefulde entré.

Samtlige mine heroiske, adrætte, herkuliske, bombastiske og maskuline 81 kilo var nu på plads, hver en fiber sitrede i min krop og jeg var klar til at yde en sublim indsats ... en indsats helt ud over det sædvanlige ... troede jeg da ... men jeg gjorde regning uden vært. Chica, den dumme turboslikker, satte sig bare ned og kiggede på mig ... "dumme kræ, rejs dig op", hviskede jeg til hende ... men hun var da fuldstændig ligeglad og nøjedes med at kigge på mig med sine ualmindeligt smukke, mørkebrune øjne ... og blinkede bare sødt til mig! Åhh ... det forførende blik kendte jeg kun alt for godt! Da hun så endelig rejste sig op, var hun ved at skvatte ned igen ... "forbandede, irriterende, dumme, glatte guld", nu nærmest hvæsende jeg ... alt imens jeg prøvede at redde stumperne, fandt et tilpas dumt grin frem og slog undskyldende ud med armene ... og begyndte at transpirere ret kraftigt ... vel tre-fire liter sved dampede af min krop, såårr'n ca! Nu gæbte hun altså også, den dumme hund ... øv altså ... den Chica kunne da også ødelægge det hele. Dommeren kiggede på mig ... "oh ... davs", havde jeg bare lyst til at sige, men undlod klogeligt at forværre situationen. Bare hun da snart ville kigge på min hund, så var der da en minimal chance for at få en 2. præmie - hvis hun fortsatte med at kigge på mig, ville det i bedste fald blive til en 3. præmie ... med stor risiko for en KIB, sådan som jeg stod der ... ellers skulle hun da godt nok helt hen til mig for at dufte til min after shave, det kunne da måske redde lidt af æren. Men niksen-biksen ... den gode duft var afløst af mandehorm, så der var ingen hjælp at hente der heller. Mod alle odds gik det dog for-

nuftigt .. når alt kom til alt .. og jeg fik da på denne dag lært, at man ikke skal komme til en udstilling kl. ni, hvis hunden først skal i ringen kl. 14.00.

Egentlig er jeg ret sikker på, at Chica, med en anden person til at udstille sig, ville klare sig glimrende - det gør resten af hendes familie da, for nu at sige det mildt - men jeg synes faktisk, at det er ret kedeligt at udstille hund. Dybest set finder jeg det også naturstridigt, når jeg passer udstillere af de helt små hundracer, og de dér står med et helt arsenal af diverse produkter foran sig ... så får hunden lige lidt spray for det ene .. så en sjat fra en flaske for noget andet .. så en bette smule fra en medbragt dase .. og lige pludselig er luften helt hvid af et eller andet pudderværk og halleluja, hvor det dog går .. host-host ! For at ikke skal være løgn, bliver nogle hundracer også pelset - yep! Sårr'n da! Pelsen er ihvertfald væk fra halvdelen af kroppen, hvor man kan se det bare skind .. og så ellers en kæmpemasse krøllet, nærmest skulptureret hår for resten af pengene. Jamen .. jamen .. jeg ville da ikke bryde mig om at gå rundt i gågaden i et par korte underbukser en kold vinterdag, heller ikke selvom der måske endda står "Hugo Boss" på dem .. ? Næ, det er nok ikke i udstillingshallerne, min karriere ligger - og da slet ikke i underbukser - men smag og behag er jo heldigvis så forskellig!

At vi i familien har en aldeles pragtfuld hund, er vel efterhånden gået op for jer - men vi har da alle sammen, heldigvis, hver især altid selv "verdens dejligste hund" og sådan skal det jo helst også være .. ellers ville det da være noget kønt rod, ikke?

Vi er bare så glade for Chica, den feminine irish softcoated wheaten terrier med den slaskende turbotunge, at jeg da lige folte for at skrive et par linier til jer ... måske har jeg så hen ad vejen overdrevet lidt i mine udspenslende beretninger, men hva', det fremmer da forståelsen .. ikke ? I øvrigt er det jo i forvejen ret begrænset, hvad der er af stof i bladet, når man slår op under irish soft coated - udover altså det mere tekniske, som jeg ikke har så meget forstand på - så jeg håber da, at redaktionen har kunnet bruge mine "små historier", som nok mere er skrevet for den store del af de medlemmer, der bare, som vi i Esbjerg, er de overlykkelige ejere af en hammer-hammer irish softcoated wheaten terrier.

Om vi elsker vores Chica?

Tjahh .. gæt selv!

Godt gået - og tak for denne gang!